

Escriure la ferida

Ningú no havia dit que feia tant de mal

Foto: Robert Madeira

Recordo el temps en què escrivia de ferides sense haver-ne tingut cap afonant-se'm dins la pell, esberlant-me la carn amb aquell dolor metàl·lic. Sense saber quin color tenien els ulls de l'estupor, la mirada atònita del desconcert, ningú no havia dit que feia tant de mal, i si ho havien dit no podies escoltar-ho, perquè no en tenies cap endinsant-se't dins la pell, esquinçant-te les entranyes amb aquell turment d'agulles. Escrivies de ferides quan no en tenies cap, i feien eco els mots per les parets de casa.

I després, en la quietud de gel de la paràlisi, si em punxen no em treuen sang que em treuen fel i vòmit i saliva, després, en la carn masegada i rompuda i espatllada, ja no pogueres escriure de, només pogueres escriure, escriure la ferida, parlar la ferida, dir la ferida. Ser la ferida.

* Text publicat al blog *La vida té vida pròpia* (<http://lavidatevidapropia.blogspot.com.es/>) .